

aia läbbi, mis ennese siise aiasin, omma murre wähhendada, ja monneks aiaks ommast waewast ilma olla. Agga ei aitnud segi; — mis siis muud, kui wõtsin nou, ennast ärrapua, ja ei mõtlenud, et sellega omma hädda palju suuremaks weel olleksin teinud. Ja minnewal pühhapäwal piddi nou tõeks sama, ja wõtsin kdie omma tasko, ja tahtsin ühhe metsakesesesse minna, mis ei olle kaugel. Läksin kirrikust siis möda, agga kellad hellistati, ja kiriko ukseid ollid lahti. Ja se kella hellistamine se läks minno süddamest läbbi ja mul olli õige surma ahhaustus. Hakkasin käies ruttama, et ei piddand kellad kuulma; agga sedda ennast ruttasin, sedda waljominne nemmad hüüdsid. Tulli siis mo mele: „Ehk on wahhest parrem kül, kui esmalt kiriko weel lähhan; ehk leian sealt monne hea sanna ennesele tee peäle!“ ja tulin taggasi ja läksin kiriko. Rahwa laulminne jo olli otsas, ja

teie, armas Oppetaja, hakkasite ärraselle tamisese saanaks jo luggema: „Innimesese Poeg on tulnud õnsaks teggema, mis on ärrakaddunud!“ — ja kõhhe siis langesid kui somuksed mo silmade peält mahha; ja hakkasin wärrisema ja kartma ja isseennese wasto ütlema: „Ka minna ollen ärrakaddunud, et ep olle minnul päästmist lota, ei siin egga iggaweste!“ Agga teie, armas Oppetaja, hakkasite Jeesusest nüüd rääkima, ja kuida Temma armastusesse keik on otsimas, mis on ärrakaddunud, et Ta keiki saaks päästma ja õnsaks teggema, ja siis ka minno süddames sai lotus aßsuma, ja sedda ennast teie rääksite, sedda selgemaks se mulle sai, et armas Sunisteggia mindki woib ja tahhab päästa, ja kui teie Amen ütlesite, ma siis olin selle peäle ni julge, et rõmoga ma koto läksin, kdie tullesse wiiskasin, pölweli mahhalangesin ja ennast iggaweseks pörrandusseks omma Jõsanda